FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT GIUSEPPE TESAURO

fremsat den 24. oktober 1991 *

Hr. afdelingsformand,
De herrer dommere,

1. I den foreliggende sag anmodes Domstolen om at præcisere begrebet importpris i artikel 3, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1626/85 af 14. juni 1985 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af visse surkirsebær (herefter benævnt »forordningen«) [1].

Forordningen blev udstedt i medfør af artikel 14 i forordning (EØF) nr. 516/77 [2] for at fjerne de alvorlige forstyrrelser, Fællesskabets marked var udsat for som følge af, at surkirsebær indført fra tredjelande solgtes til unormalt lave priser [3].

Forordningen fastsætter derfor en minimumspris for surkirsebær ved indførsel til Fællesskabet og en udligningsafgift for produkter, der ikke overholder denne pris.

Artikel 1, stk. 1, som gentager Den Fælles Toldtarifs varebeskrivelse, fastsætter for »surkirsebær, i sukkerlage, i pakninger« en minimumspris på 60,80 ECU/100 kg netto for et produkt i pakninger af nettovægt over 1 kg, og en minimumspris på 67,10 ECU/100 kg netto for et produkt i pakninger af nettovægt 1 kg og derunder.

Disse minimumspriser er, som Kommissionen selv har anført, beregnet på grundlag af medlemsstaternes oplysninger om priser og omfatter også sædvanlige emballageomkostninger. Prisforskellene, som afhænger af beholdernes størrelse, forklares ved, at emballageomkostningerne udgør en forskellig andel af varens pris.

Importprisen for surkirsebær fra tredjelande fastlægges i henhold til forordningens artikel 3, stk. 1, på grundlag af fob-prisen i oprindelseslandet samt transport- og forsikringsomkostningerne, indtil det sted, hvor produktet kommer ind på Fællesskabets toldområde.

Artiklens stk. 3 bestemmer desuden, at hvis den faktura, der forelægges toldmyndighederne, ikke er udfærdiget af eksportøren i det land, hvor produkterne har oprindelse, eller hvis myndighederne ikke finder det godtgjort, at den angivne pris afspejler fobprisen i oprindelseslandet, træffer medlemsstatens kompetente myndigheder de fornødne foranstaltninger til at bestemme denne pris, specielt under hensyntagen til importørens pris ved videresalg.

* Originalsprog: italiensk.

1 — EFT L 156, s. 13. Jf. også Kommissionens forordning (EØF) nr. 1712/85 af 21.6.1985 om ændring af den engelske, græske, italienske, nederlandske og tyske udgave af forordning (EØF) nr. 1626/85 (EFT L 163, s. 46).

2 — Rådets forordning af 14.3.1977 om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager (EFT L 73, s. 1).

3 — Jf. forordningens tre første betragtninger.

Forordningen gjaldt til at begynde med indtil den 9. maj 1986 (artikel 5). Forordning (EØF) nr. 1257/86[4] forlængede senere dens gyldighed med et år.

2. De faktiske omstændigheder, som ligger til grund for den for den forelæggende ret verserende sag, er forholdsvis enkle. Soba KG, sagsøgeren i hovedsagen, lod i tidsrummet fra 5. december 1985 — 10. september 1986 i alt 103 forsendelser stenfrie surkirsebær i glas ekspedere til fri omsætning ved toldsted Göggingen, der henhører under Hauptzollamt Augsburg (herefter benævnt »Hauptzollamt«). Sagsøgeren vedlagde altid toldanmeldelsen en beregning af referenceprisen, hvorved der i prisen på surkirsebærrene ifølge fakturaen var medregnet værdien af den emballage (glas, låg, etiketter, papkasser, krympefolie), som var stillet vederlagsfrit til den jugoslaviske leverandørs rådighed.

Hauptzollamt accepterede til at begynde med sagsøgerens angivelse og undlod at fastsætte en udligningsafgift for surkirsebærrene. Ved en senere ændringsafgørelse fastsatte Hauptzollamt imidlertid en udligningsafgift på 80,02 DM/100 kg nettovægt og krævede i alt 1 134 138,17 DM efterbetalt.

Efter at sagsøgeren forgæves havde klaget administrativt, anlagde Soba KG sag ved Finanzgericht München, som ved kendelse af 10. juli 1990 udsatte sagen og forelagde Domstolen spørgsmålet, om forordningens artikel 3, stk. 1, skal fortolkes således, at omkostningerne ved emballage, som køberen vederlagsfrit har stillet til leverandørens rådighed, skal medregnes ved fastsættelsen af importprisen.

3. I sit skriftlige indlæg til Domstolen har Kommissionen anført, at den forelæggende rets spørgsmål bør besvares benægtende, og at der derfor i det foreliggende tilfælde kan opkræves udligningsafgift. Efter Kommissionens opfattelse skal der nemlig sondres mellem begrebet varens værdi, der omfatter alle omkostninger, som påløber indtil tidspunktet for varens lastning i oprindelseslandet, og begrebet fob-prisen, som kun omfatter de omkostninger, der påhviler varerne indtil det tidspunkt, hvor de er lastet på transportmidlet, som sælgeren virkelig har afholdt, hvorfor de fremgår af fakturaen.

En sådan fortolkning strider ifølge Kommissionen heller ikke mod forordningens artikel 3, stk. 3, hvori henvises til videresalgsprisen: Hvis importlandets myndigheder fastslår, at emballageomkostningerne ikke er indeholdt i sælgerens faktura, kan de jo ikke medregne disse omkostninger ved beregningen af importprisen.

Da endelig det udtryk, som anvendes i forordningens artikel 1, stk. 1 (»surkirsebær... i pakninger«), ifølge Kommissionen er en ordret gengivelse af den tilsvarende position i Den Fælles Toldtarif, tjener den til at

4 — EFT L 113, s. 37.

identificere den pågældende vare og betyder ikke, at toldmyndighederne skal medregne emballagen, såfremt sælgeren ikke har afholdt omkostningerne hertil, og de ikke er indeholdt i fakturaen.

4. Lad det være sagt med det samme, at jeg finder denne opfattelse ekstremt formalistisk, og at den kan føre til en forkert anvendelse af forordningen, idet den forvansker forordningens formål og rækkevidde.

For det første kan Kommissionens argumenter, som bygger på en ordlydsfortolkning, let imødegås med argumenter af samme styrke, for man må huske på, at efter handelssædvane omfatter fob-prisen normalt værdien af varens sædvanlige emballage, og at det — uanset hvad grunden måtte være — er ubestrideligt, at artikel 1, stk. 1, taler om »surkirsebær... i pakninger« og dermed ikke kun om produktet, men også om emballagen.

Men det er først og fremmest ved en logisk og systematisk fortolkning af den omhandlede bestemmelse, at det bliver klart, at den foreslåede løsning er forkert.

Der er ingen tvivl om forordningens formål: Den skal forhindre, at de indførte surkirsebær sælges til unormalt lave priser, som vanskeliggør afsætningen af det tilsvarende fællesskabsprodukt.

Derudover er minimumsimportprisen for surkirsebær fastsat under hensyn til omkostningerne ved emballagen, der desuden, som Kommissionen selv har indrømmet, normalt ikke genbruges.

Hertil kommer, at omkostningerne ved de forskellige former for emballage, som importøren vederlagsfrit har stillet til sælgerens rådighed, faktisk er afholdt af importøren og derfor overvæltet på salgsprisen.

Ud fra denne synsvinkel er det svært at forstå, at der skal opkræves en udligningsafgift af varer, som i realiteten ikke er indført til en pris, som ligger under den i forordningen fastsatte grænse.

5. Under retsmødet har Kommissionen dog indrømmet, at det ikke er klart økonomisk begrundet at opkræve udligningsafgift i det foreliggende tilfælde. Kommissionen mener dog, at importøren kan undgå en ubegrundet opkrævning af afgift ved, at han sælger emballagen til eksportøren og derefter køber den tilbage, således at emballagens pris kan stå på regningen.

Jeg kan ikke få øje på logikken bag denne fortolkning af bestemmelsen, og jeg kan ikke se fordelen ved, at importøren skal gennem et sådant papirnusseri, når det nu en gang er fastslået, at han faktisk har afholdt emballageomkostningerne.

Efter min opfattelse er det også uden betydning, at Hauptzollamt's afgørelse er i over-

ensstemmelse med det af Kommissionens tjenestegrene udarbejdede fortolkningsnotat, som blev drøftet i den kompetente Forvaltningskomité i oktober 1985 og blev meddelt medlemsstaterne. Et notat som de erhvervsdrivende ifølge Kommissionen burde være bekendt med.

For det første kan dette fortolkningsnotat ikke ændre rækkevidden af en forordningsbestemmelse, og for det andet er der ikke holdepunkter for, at notatets indhold skulle være bragt til de pågældende erhvervsdrivendes kundskab. Tværtimod fremgår det af sagens faktiske omstændigheder, at det først var i anden omgang, at de nationale toldmyndigheder — som langt fra havde en klar opfattelse af spørgsmålet — bestred Soba's toldanmeldelse.

6. Inden jeg afslutter mit forslag, vil jeg gerne fremhæve, at Kommissionens fortolkning af bestemmelsen ikke alene strider mod forordningens formål, men også vil kunne fordreje de konkurrenceforhold, som består mellem de erhvervsdrivende, ved ubegrundet at straffe de importører, som forsyner sig hos producenter, som ikke kan levere en passende emballage. Fortolkningen kan desuden skabe en ubegrundet hindring for den internationale handel, da beskyttelsesforanstaltningerne derved kan bringes i anvendelse over for indførte varer, som ikke sælges til unormalt lave priser.

7. På denne baggrund foreslår jeg, at Finanzgericht München's spørgsmål besvares således:

»Artikel 3, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1626/85 skal fortolkes således, at omkostninger til emballage, som køberen stiller vederlagsfrit til leverandørens rådighed, skal medregnes ved fastsættelsen af importprisen.«